

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 118/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Erikou Beňovou, advokátkou, Škultétyho 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava č. k. 9C/18/2012-1983 z 25. septembra 2025 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Navrhuje tiež priznať mu finančné zadostučinenie vo výške 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9C/18/2012 o zaplatenie 77 000 eur s príslušenstvom z titulu porušenia jeho predkupného práva k nehnuteľnosti zo strany žalovaného mesta Rožňava. Žalobe sťažovateľa bolo vyhovené čiastočne do výšky 4 000 eur, pričom vo zvyšnom rozsahu súd žalobu zamietol. Uznesením okresného súdu č. k. 9C/18/2012-1829 z 18. decembra 2024 súd priznal štátu náhradu trov konania v rozsahu 100 % a stranám sporu uložil povinnosť uhradiť trovy tak, že sťažovateľ je povinný uhradiť trovy štátu

vo výške 94,80 % v pomere k celku a žalovaný je povinný uhradiť trovy štátu vo výške 5,20 % v pomere k celku (výrok I) s tým, že o výške náhrady trov štátu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok II). Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Co/58/2025-1869 z 22. mája 2025 tak, že uznesenie okresného súdu z 18. decembra 2024 potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. júna 2025.

3. Dňa 1. júla 2025 vyšší súdny úradník vydal uznesenie, na základe ktorého rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania vo výške 871,73 eur v zmysle pripojeného príkazu na úhradu v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia (výrok I) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania vo výške 47,82 eur v zmysle pripojeného príkazu na úhradu v lehote do 15 dní od doručenia tohto uznesenia (výrok II). Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu zamietol. Vzniknuté trovy štátu pozostávajú z trov znaleckého dokazovania, ktoré boli vyplatené preddavkovo z finančných prostriedkov štátu v celkovej výške 919,55 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Uznesenia z 9. februára 2018, zo 17. marca 2022 a z 26. januára 2023, ktorými okresný súd priznal znalcom Ing. Marekovi Kandráčovi a Ing. Alene Pethöovej znalečné a rozhodol, že bude vyplatené preddavkovo z finančných prostriedkov štátu, sú prekvapivé, ničotné a v zjavnom rozpore so zachovaním zákonnosti, pretože neexistoval žiaden dôvod, pre ktorý náklady znaleckého dokazovania mali byť uhradené z finančných prostriedkov štátu. Táto vada mala následne vplyv na následné rozhodnutia.

b) Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2Co/58/2025 z 22. mája 2025, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 18. decembra 2024, ktorým bola priznaná štátu náhrada trov konania, podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ namietal, že tieto rozhodnutia považuje za nesprávne, nezákonné a nepreskúmateľné, a to z dôvodu, že v konaní sú prítomné dve rozhodnutia konajúcich súdov o náhrade trov konania, a to aj napriek tomu, že súd o nároku na náhradu trov konania je povinný v zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodnúť v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, teda iba jedným rozhodnutím. V dôsledku aj tejto skutočnosti je v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, prítomná vada, ktorá súdu znemožňuje postupovať zákonným spôsobom a vydať rozhodnutie o výške trov konania. Napadnuté uznesenie považuje za nezákonné a v rozpore s označenými právami sťažovateľa. Rozhodnutie o výške trov konania v rozsahu trov dôkazu má v sporovom konaní rešpektovať *ex lege* danú preddavkovú povinnosť strán sporu v prípade znaleckého dokazovania. V prípade, ak súd, ktorý má poznať právo, pristúpil k úhrade nákladov znaleckého dokazovania v rozpore so zákonom, nemožno tento nezákonný postup pripisovať na vrub sťažovateľovi.

c) Napadnuté uznesenie zasahuje do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a legitímneho očakávania možnosti efektívne užívať svoj majetok, keďže od jeho vydania je prítomná hrozba núteného výkonu rozhodnutia alebo exekúcie, a to napriek tomu, že sťažovateľ takéto rozhodnutie považuje za nezákonné a ústavne neprípustné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) postupom a napadnutým uznesením okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

6. Z § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľ v rámci obsahu svojej sťažnostnej argumentácie namieta, že nemal byť zaviazaný na náhradu trov konania štátu, keďže o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté duplicitne a navyše nesprávnym spôsobom, keď trovy znaleckého dokazovania boli hradené preddavkovo z finančných prostriedkov štátu. Proti napadnutému uzneseniu o povinnosti oboch sporových strán nahradiť štátu trovy konania spočívajúce v trovách znaleckého dokazovania vo výške vychádzajúcej z pomerného úspechu sporových strán v konaní vo veci samej sťažovateľ neuvádza žiadnu argumentáciu s výnimkou tej, že napadnuté uznesenie je dôsledkom vadného postupu okresného súdu. Z argumentácie sťažovateľa obsiahnutej v ústavnej sťažnosti tak vyplýva, že tento *de facto* brojí proti priznaniu znaleckého jednotlivým znalcom uzneseniami z 9. februára 2018, zo 17. marca 2022 a z 26. januára 2023 a náhrady trov konania štátu uznesením okresného súdu č. k. 9C/18/2012-1829 z 18. decembra 2024 potvrdeným uznesením krajského súdu č. k. 2Co/58/2025-1869 z 22. mája 2025. Vznesené sťažnostné námietky tak smerujú proti rozhodnutiam, ktoré nie sú ústavnou sťažnosťou napadnuté, čo znamená absenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a označenými základnými právami sťažovateľa, a teda zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

8. Vzhľadom na to, že sťažnostná argumentácia nesmeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, je ústavná sťažnosť v časti zásahu do základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:

9. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa*, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

10. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne, t. j. faktické, posúdenie rozporovaného postupu okresného súdu v napadnutom konaní vo vzťahu k označenému základnému právu sťažovateľa. Deskripcia sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenie o extrémnej dĺžke konania bez toho, aby sťažovateľ ústavnému súdu ozrejmil aspoň elementárny postup a časovú chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom a ich vplyv na svoje základné právo. Povinnosťou ani úlohou ústavného súdu nie je vyhľadávať chýbajúce skutočnosti.

11. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľ je zastúpený

kvalifikovaným právny zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

12. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu